

Arrest

nr. 142 780 van 3 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2014, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 februari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13 *sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gelet op arrest nr. 138 742 van 18 februari 2015 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen te verschijnen op de openbare terechtzitting van 6 maart 2015 om 13.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 oktober 2007 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

1.2. Op 20 maart 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de eerste en de tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 12 725 van 18 juni 2008 van de Raad wordt de beslissing vermeld in punt 1.2. bevestigd ten aanzien van de eerste verzoekende partij.

1.4. Op 18 juli 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de eerste en de tweede verzoekende partij een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.5. Op 23 juli 2008 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Op 2 december 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op 23 december 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 13 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. Op 20 januari 2012 worden de verzoekende partijen gemachtigd tot tijdelijk verblijf van één jaar.

1.10. Op 30 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek tot verblijfsverlenging. Deze beslissing wordt samen met de bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht van de verzoekende partijen op 7 februari 2013. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.11. Op 5 juni 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

1.12. Op 17 januari 2014 verwerpt de Raad bij arrest nr. X het beroep vermeld in punt 1.10. Tegen voormeld arrest dienen de verzoekende partijen een cassatieberoep in bij de Raad van State. Bij beschikking nr. 10 374 van 26 maart 2014 wordt het cassatieberoep niet toelaatbaar verklaard.

1.13. Op 11 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

1.14. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad op 20 maart 2014.

1.15. Bij arrest nr. X van 21 maart 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeld in punt 1.14.

1.16. Op 11 februari 2014 neemt de gemachtigde de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer:

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 07.02.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 07.02.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 05.06.2013."

1.17. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad op 20 maart 2014.

1.18. Bij arrest nr. X van 21 maart 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeld in punt 1.17.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de gevolgen van de gewijzigde verblijfsstatus van de verzoekende partijen na de bestreden beslissingen

3.1. Ter terechtzitting van 12 december 2014 werpt de raadsheer van de verzoekende partijen op dat een nieuwe asielaanvraag werd ingediend. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam een beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, doch werd deze beslissing vernietigd door de Raad bij arrest nr. X van 31 oktober 2014 zodat de verzoekende partijen opnieuw asielzoekers zijn en een asielaanvraag hangende is. De raadsheer van de verzoekende partijen meent dan ook dat het inreisverbod niet meer 'uitgevoerd' kan worden en aldus dient vernietigd te worden.

3.2. De verwerende partij bevestigt de vernietiging van de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, doch wijst er op dat het indienen van een asielaanvraag niet betekent dat aan de verzoekende partijen een status werd toegestaan. Zij wijst er eveneens op dat de procedure inzake een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en inzake een inreisverbod losstaat van de asielprocedure.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen op 6 maart 2014 een inreisverbod van 11 februari 2014 werden betekend. Uit het wachtregister blijkt dat de verzoekende partijen op 19 augustus 2014 een asielaanvraag indienden en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 september 2014 ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag nam. Voorts blijkt uit het wachtregister dat de verzoekende partijen tegen voornoemde beslissingen een beroep indienden bij de Raad en dat de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2014 vernietigd werden door de Raad bij arrest nr. X van 31 oktober 2014. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist. Ingevolge de nietigverklaring van de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van de meervoudige asielaanvragen van de verzoekende partijen, is voor de verzoekende partijen een asielaanvraag hangende bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.4. Uit het wachtregister blijkt dat de verzoekende partijen heden over een attest van immatriculatie beschikken geldig tot 3 april 2015.

3.5. Gelet op de voormelde omstandigheden werden de debatten heropend teneinde de partijen toe te laten hieromtrent hun standpunt te doen kennen.

3.6. Ter terechtzitting van 6 maart 2015 wijst de raadsheer van de verzoekende partijen op de Terugkeerrichtlijn waarin wordt bepaald dat het inreisverbod een administratieve beslissing is die samen met een terugkeerbesluit wordt genomen. Hij vervolgt dat gelet op het huidig attest van immatriculatie de terugkeerbesluiten uit het verleden niet meer bestaan, dat er dan ook geen sprake meer kan zijn van een inreisverbod, dat ze immers uit het rechtsverkeer verdwenen zijn. De verwerende partij repliceert dat de toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet stand houdt ondanks de navolgende asielaanvraag, dat de asielinstanties een entiteit op zich zijn, dat eens de asielaanvraag negatief afgehandeld wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad, het inreisverbod geldig blijft, dat de procedure dan ook geen invloed kan hebben op het inreisverbod. De raadsheer van de verzoekende partij wijst op de artikelen 2 en 5 van de Terugkeerrichtlijn en stelt dat deze niet kunnen toegepast worden op vluchtelingen, dat de lidstaten het non-refoulement principe dienen te respecteren, dat ingevolge het internationaal publiek recht het beginsel van non-refoulement ook beschermt terwijl de aanvraag lopende is, dat er aldus tijdens de procedure geen sprake kan zijn van een inreisverbod. De verwerende partij merkt dienaangaande nog op dat tijdens de asielprocedure het inreisverbod geschorst is maar dat dit geen reden is tot nietigverklaring, daar het inreisverbod opnieuw uitwerking heeft na een negatieve beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat de artikelen betreffende de vluchtelingenstatus volstaan om het verbod op te schorten tot opnieuw uitspraak wordt gedaan over de asielaanvraag.

3.7. De Raad wijst er op dat het toekennen van dergelijk verblijfsrecht (attest van immatriculatie), zelfs al betreft het een tijdelijk en precair verblijf, onverenigbaar is met een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en dan ook niet anders kan geïnterpreteerd worden als dat de verwerende partij haar beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, impliciet doch zeker heeft ingetrokken (naar analogie RvS nr. 10 529 van 28 mei 2014). *In casu* betekent dit dat de bevelen om het grondgebied te verlaten van 7 februari 2013 impliciet werden ingetrokken.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

De Raad stelt vast dat de *in casu* bestreden inreisverboden van 11 februari 2014 gekoppeld worden aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 7 februari 2013.

De impliciete intrekking van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 7 februari 2013 leidt dan ook tot de impliciete intrekking van de *in casu* bestreden beslissingen (RvS 16 december 2014, nr. 229 575).

3.8. De argumentatie van de verwerende partij dat de toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet stand houdt ondanks de navolgende asielaanvraag, dat eens de asielaanvraag negatief afgehandeld wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad, het inreisverbod geldig blijft, dat de procedure dan ook geen invloed kan hebben op het inreisverbod, alsook dat tijdens de asielprocedure het inreisverbod geschorst is maar dat dit geen reden is tot nietigverklaring, daar het inreisverbod opnieuw uitwerking heeft na een negatieve beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kan, gelet op voorgaande vaststellingen, dan ook niet gevolgd worden.

In zoverre de verwerende partij nog stelt dat de artikelen betreffende de vluchtelingenstatus volstaan om het verbod op te schorten tot opnieuw uitspraak wordt gedaan over de asielaanvraag, beperkt zij zich tot een loutere bewering en verduidelijkt zij geenszins welke artikelen betreffende de vluchtelingenstatus er toe zouden kunnen leiden tot de vaststelling dat een inreisverbod opgeschort is tot de uitspraak over een asielaanvraag.

3.9. Het is *in casu* aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, de bestreden inreisverboden uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of ze destijds rechtsgeldig opgelegd werden of niet.

4. Korte debatten

De bestreden beslissingen worden uit het rechtsverkeer gehaald aan de hand van een nietigverklaring ervan. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 februari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13 *sexies*), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER